

AZ UNITÁRIUS EGYHÁZ RENDKÍVÜLI FŐTANÁCSA 1993. JANUÁR 13-ÁN TORDÁN TARTOTT GYŰLÉSÉNEK ÜNNEPI NYILATKOZATA

Az Unitárius Egyház rendkívüli Főtanácsa Isten iránti hálával emlékezik meg az 1568. évi tordai országgyűlés vallásügyi határozatának 425. évfordulójáról, mely biztosította a vallásszabadságot és egyházunk megalapítását.

A nevezetes évforduló alkalmából megemlékezünk Dávid Ferencről, Erdély unitárius reformátoráról, a jézusi kereszténység helyreállításának önfeláldozó munkásáról és mártírjáról, aki a 16. század vallási forrongásában megmaradt Isten és ember hűséges szolgájának.

Az emlékezés ünnepi hangulatában szilárd meggyőződéssel valljuk, hogy „hit Isten ajándéka”; vállaljuk a vallásszabadságot és teljes odaadással küzdünk ennek az alapvető emberi jognak tiszteletben tartásáért és korlátlan érvényesítéséért.

Mi magunkénak valljuk a múltból mindazokat az értékeket, melyek a jövő felé mutatnak. Hitvalló őseink szellemében pedig fokozottabb mértékben kívánjuk Istent és embertársainkat szolgálni, egyházunk és népünk előmenetelét munkálni, a népek közötti megértésért és Istenországa megvalósításáért dolgozni.

Ezzel a fogadalommal emlékezünk a vallásszabadság kihirdetésének 425. évfordulójára. Erre kérjük a mi Istenünk áldását és gondviselő segítségét.

Torda, 1993. január 13.

Dr. KOVÁCS LAJOS
püspök

JENEI DEZSŐ
főgondnok

Dr. ERDŐ JÁNOS
főjegyző

Dr. Rezi Elek

A VALLÁSSZABADSÁG ÖRÖME

1Tessz 3,9

„Szent örömrzésre gyúl, Isten, e ház népe,
Emlékünkbe felvonul múlt időknek képe,
Ami benne szép és jó, lelked fényírása,
Ami bús az oktató: bölcs kezed vonása”.

Ezeket az ujjongó, hálaadó sorokat Kriza János költő-püspökünk írta 1868-ban. Ekkor ünnepelte egyházunk első alkalommal, nyilvánosan, az 1568-as tordai országgyűlés alkalmával meghirdetett vallásszabadság emlékét. Háromszáz esztendőnek kellett eltelnie ahhoz, hogy nyilvánosan és „szent örömrzésre gyúljanak az unitáriusok” és örömrüket másokkal is megosszák.

Ma, 425 esztendő elmúltával ismét együtt vagyunk azok, akiknek nagyon sokat jelentett és jelent az egykori tordai országgyűlés vallási határozata. Ezért érthető, hogy a múlttal ma kezét fogó jelen is túláradó örömrrel, Isten iránti mély-séges hálával emlékezik és emlékeztet!

A mai ünnepi napon gondolatunkban, érzésünkben, akaratunkban és hitünkben tetten ér Pál apostolnak a tesszalónikai gyülekezethez intézett hálaadó örömrzése: „Hogyan is adhatnánk hálát Istennek értetek mindazért az örömrért, amellyel megörvendeztetettek minket a mi Istenünk előtt!”.

Ünnepelő Testvéreim! Pál apostol Isten iránti hálájának öröme egy sajátos helyzetből adódott. Az apostol és tanítványai nagyon sokat munkálkodtak azon, hogy a jézusi eszmék gyökeret verjenek Tesszalónikában is. Munkájuk eredményes volt, és Pál némi büszkeséggel ki is jelenti: „ti vagytok a mi dicsőségünk és örömrünk” (1Tessz 2,20). De kezdeti siker után a megpróbáltatás, a szorongattatás ideje következett a fiatal gyülekezet tagjai számára. A veszélyes helyzetet felismerve, Pál egyik legkedvesebb tanítványát Timoteust küldi hozzájuk, azért, hogy „erősítse és bátorítsa őket”, buzdítsa, hogy „senki meg ne tántorodjék” a veszélyek idején.

A viszatérő Timoteus megnyugtató, jó híreket hoz a gyülekezet „hitéről és szeretetéről”, mely lényegében azt tükrözte, hogy „szilárdan állanak az Úrban”.

Az apostolt a helytállás, a buzgótság, a szeretet, a hithűség, a „szilárdan állás” erényeinek tudomásvétele után mély-séges örömr tölti el és így rebegi el háláját: „Hogyan is adhatnánk eléggé hálát Istennek értetek mindazért az örömrért, amellyel megörvendeztetettek minket a mi Istenünk előtt!”

Az egész unitarianizmusra lényegében igen találó az egykori tesszalónikai helyzet; és 425 esztendő után — ismét itt Tordán — olyan örömrünk van, amelyért lelkiismereti kötelességünk — akárcsak Pál — hálát adni Istennek, a mi Atyánknak.

Értékeljük hát mai örömrünk tartami körét hálaadó lélekkel: az elindulás, a helytállás és a mai bizonyágtevés vonatkozásában.

a/ Hálát adunk az elindulásért, amely, tudjuk, messzi időbe nyúlik vissza... el